

БУДЬ СЛАВЕН, ЖОВТЕНЬ, У ВІКАХ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодіжний комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 133 [2549]. ВІСНИК, 7 ЛИСТОПАДА 1978 року. Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

Ленінським курсом, дорогою звершень

УРОЧИСТЕ ЗАСІДАННЯ В КРЕМЛІ

4 листопада в Москві, у Кремльському Палаці з'їзді, відбулось урочисте засідання Московської Ради народних депутатів і міського комітету КПРС, присвячене 61-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Бурхливою овацією, стоячи, зустріли учасники засідання товаришів Л. І. Брежнєва, Ю. В. Андропова, В. В. Гришина, А. А. Громика, А. П. Кириленка, О. М. Косигіна, К. Т. Мазурова, А. Я. Пельше, М. А. Суслова, Д. Ф. Устинова, П. Н. Демічева, В. В. Кузнєцова, Б. М. Пономарьова, М. С. Соломенцева, К. У. Черненко, І. В. Капітонова, В. І. Долгих, М. В. Зимяніна, Я. П. Рябова, К. В. Рукавова. В президії були також Генеральний секретар ЦК Компартії В'єтнаму Ле Зуан, член Політбюро ЦК КПВ, прем'єр-міністр уряду СРВ Фам Ван Донг.

Тепло зустріли учасники засідання члена Політбюро ЦК КПРС, Голову Ради Міністрів СРСР О. М. Косигіна, який виступив з доповіддю «Творча сила великих ідей Жовтня».

УРОЧИСТІ ЗБОРИ В КНСВІ

4 листопада в Києві відбулись урочисті збори представників партійних, радянських, громадських організацій, Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, присвячені 61-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Тепло зустрінуті присутніми, місця в президії зборів зайняли керівники Комуністичкої партії України і уряду республіки товаришів В. В. Щербицький, М. М. Бурисенко, О. П. Ботвин, О. Ф. Ватченко, Г. І. Ващенко, О. П. Ляшко, П. Л. Погребняк, В. О. Сологуб,

О. А. Титаренко, В. В. Федорчук, І. О. Герасимов, В. Ю. Маланчук, Я. П. Погребняк, члени Президії Верховної Ради і Ради Міністрів УРСР, члени бюро Київських міського і обкому партії, виконкомів міської і обласної Рад народних депутатів, знатні люди столиці республіки, представники Збройних Сил СРСР.

З доповіддю про 61-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції виступив член Політбюро, секретар ЦК Компартії України О. А. Титаренко.

(ТАРС — РАТАУ).

УРОЧИСТІ ЗБОРИ В КІРОВОГРАДІ

4 листопада в обласному музично-драматичному театрі ім. М. Л. Кропивницького зібралися передовики промислових підприємств, будов, транспорту, ветерани партії, учасники боротьби за встановлення Радянської влади, молодь, воїни місцевого гарнізону.

Урочисті збори представників партійних, радянських і громадських організацій, присвячені 61-й річниці Великої Жовтня, оголошуються відкритими. Зупають Державні гімни СРСР та УРСР. Під бурхливі оплески обирається почесна президія в складі Політ-

бюро ЦК КПРС на чолі з товаришем Л. І. Брежнєвим.

З доповіддю про 61-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції виступив другий секретар обкому партії Л. Ф. Кібець.

Учасники зборів надіслали вітальні листи на адресу Центрального Комітету КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР, Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва та ЦК Компартії України, Президії Верховної Ради УРСР, Ради Міністрів УРСР.

Події нашого року, зустрічі ветеранів партії і комсомолу з молоддю на честь ювілею ВЛКСМ викликають роздуми і спогади. Хочетись передати юним дух того часу, коли вітри молодості шуміли й над нашими головами, а серцю було тісно в грудях від величчя планів побудови нового суспільства. Я щасливий, що зустрів нинішній першу зорю нашої революції і що живу в наш прекрасний час. Щасливий, адже з кожним днем зростає впевненість — не даремно покоління революціонерів ціною власного життя підняли над країною прапир Жовтня. Недаремною була їхня велика віра у світле майбутнє — воно настало для дітей і вчків.

З вершини сьогоднішнього мені легко простежити зв'язок поколінь, які наближали нинішнє свято. Особливо причетний до них покоління. Молодим робітникам заводу Електротехніки в складі загону Червоної гвардії виганяв гайдамаків, що засіли в Пуц-

ківському училищі (нині школа № 7). І знову — до верстатів у своєму цеху. Пізніше вибивав депікації з рідного міста. Зі зброєю в руках захищав свою країну на фронтах Великої Вітчизняної війни. А в повоєнні роки був зайнятий виконанням завдань п'ятирічки. Служившим соціалістичній Батьківщині визначився мій шлях в одному строю з усіма поколіннями громадян країни Жовтня. Це дає мені право від імені моїх ровесників — комсомольців двадцятих років говорити про незабутнє.

У кожній людині є місце, з котрим пов'язані дорогі її серцю спогади. Для мене таке місце — мій рідний Кіровоград. З радістю спостерігаю, як молодіє він, стає краєм, бруквалями на очах. Люблю це місто і коли воно заклопотане щоденними турботами, люблю його в урочисті, святкові дні. Появлялись нові вулиці, квартали, житлові масиви, піднялися корпуси нових заводів, центр прикрасили

Слово — ветерану

НЕЗАБУТНЄ

Палай спорту, торговельний комплекс, кінотеатри. Можливості для безупинного зростання місту моєї юності надала влада Рад, проголошена Великим Жовтнем.

Не впізнати й мого рідного заводу «Червона зірка». В пору встановлення Радянської влади в місті він був центром революційних подій. Це тут у грудні 1917 року робітники токарного цеху ухвалили на зборах резолюцію про визнання Рад Народних Комісарів. На заводі я пройшов першу школу революційного гарту, брав участь у складанні листівок і розповсюдженні революційних відозв партії більшовиків. Пам'ять востаннє хвилюючу подію

тих часів. Ось жадібно слухають робітники заводу свого товариша — делегата Першого Всеукраїнського з'їзду Рад В. М. Спренжника, котрий говорить про завдання більшовицької Ради Економіки міста, про необхідність створення нових загонів Червоної гвардії для боротьби з ворогами революції. Пристрасно доводив такий же робітник, як і я, — всього на кілька років старший від мене, — що влада на місцях повинна належати народові. Радам робітничих, солдатських і селянських депутатів.

З великими труднощами встановлювалось народо-владдя в нашому місті. У травні сімнадцятого року на Кавалерійському

плану (нині улюблене місце відпочинку кіровоградців — парк імені В. І. Леніна) на багатолюдному мітингу виступали кропивницькі матроси. Представники більшовицької фракції місцевої організації РСДРП(б), вони відкривали жителям міста правду про зрадливих меньшевиків та есерів. На їхній заклик охоче вступали в ряди Червоної гвардії робітники заводу. Із 600 її членів 75 було направлено в розпорядження ревкому. В їх числі був і я.

Одягнені були як не-буль. Не вистачало зброї. Та про труднощі ніхто й не думав. Жили єдиним настроєм, єдиним прагненням — відстояти революцію. В умовах двовладдя в місті революційні робітники захопили на залізничній станції кілька вагонів зі зброєю. 27, 28 січня 1918 року ревком готувався до рішучого наступу. На допомогу революційним загонам прийшов 657-й Прутський полк, очолюваний більшовицьким командиром складом.

Після запеклих боїв з контррою 29 січня в Єлисаветграді було встановлено Радянську владу.

Незабутні сторінки мого життя, мого міста, мого народу, моєї країни...

Потім були ще бої з юнкерами, боротьба з австро-німецькими інтервентами... Довгою, нелегкою була дорога до перемоги, до сьогоднішнього. Немало довелось пережити мені і моїм ровесникам на тій дорозі. Але єдино правильною вона була для кожного з нас. Старше покоління, що підняло прапор революції, зуміло виховати собі гідну зміну молодих будівників комунізму. Пломін'я очей перших комсомольців сьогодні бачу в молодих очах юнаків і юнок. Значить, ми жили й боролись не даремно. Значить, є у революції початок, нема у революції кінця.

А. БУР'ЯНОВ,
член КПРС із 1924 року, ветеран комсомолу, член обласної ради ветеранів партії.

МИ-РАДЯНСЬКІ

У ЖИТТІ

Колективізм, взаємодопомога, людяність... Слова прості, звичні й необхідні для кожного з нас, як хліб і сонце. В них ціла історія великої країни, зміст життя всіх поколінь радянських людей. Слова, народжені Великим Жовтнем.

Я ніколи не був самотнім, але знаю, що воно таке, бо прочитав в очах своїх ровесників. Фото в газеті... Віршиці. Довга черга. На передньому плані — юнак. У його очах — відчай, байдужість і... маленька іскра надії. Всього лиш іскра надії на те, що сьогодні він дістане хоча б тимчасову роботу. А поза нього проходять люди, байдужі, як

стіни бірки. Їм немає ніякого діла до його біди. Так вони проходять повз літнього чоловіка, що ось уже котрий день ночує під мостом, який став його домівкою. Так вони проходять повз наркомана, котрому вже небагато лишилося жити. Кожен замкнувся в собі. У людей віднято право творити добро іншим. Світ капіталу диктує інші принципи взаємовідносин між людьми.

А я не був і не буду самотнім. І мої товариші, друзі — теж. Пригадую, не так давно потрапив у лікарню молодий хлопець. Не з нашого заводу. Потрібно було негайно зробити переливання кро-

ві. Про це стало відомо у нас на підприємстві. І на було відбою від бажаючих допомогти незнайомцеві, що попав у біду. А трапилось би це на головному заводі, де я нічи працюю, дав би той хлопець свою кров — упевнений у цьому. Тому що у радянських людей, вихованих соціалістичним ладом, є прекрасна риса — людяність.

Ви зверніть увагу на таку деталь. Ідуть аступні екзамени до вузу. Кожен абітурієнт хоче ступити за поріг інституту студентом, набути омріяної професії. Але є конкурс, що відбирає найдостойніших і найпідготовленіших. Тому хочеш не хочеш, а ці юна-

ки і дізната в деякій мірі конкуренти. Та збираються вони групами, щось пояснюють одне одному, допомагають, навіть хвилюються за «конкурентів» під даверима аудиторії. Дрібниця? Ні, одна з рис нашого, радянського способу життя.

Були й у мене невдачі. Не пройшов за конкурсом до інституту. Не залишили мене сам на сам зі своїми переживаннями, загітували піти вчитися на курси шоферів. В армії ця спеціальність виявилась дуже до речі. Після звільнення в запас прийшов на головний завод Світловодського виробничого об'єднання «Дніпроенерго-

будіндустрія». Автомобілісти на той час не були потрібні, і став я учнем стропальника. Володимир Павлович Марищенко, наставник, не шкодував ні часу, ні терпіння, аби з мене вийшов справжній спеціаліст. І ось що характерно: його (тз й не тільки його, а переважно більшість наставників) наперед цікавить підшефний як людина. Здавалось б, наставникові вигідніше всі сили кинути на професійну підготовку учня. Так і славу легше здобути. Але не йдуть везерани і молоді наставники легким шляхом, бо усвідомлюють свою велику місію — виховувати лю-

дей громадянами, гідними своєї держави.

Так, я не самотній, бо зустрівся у своєму житті з такими поняттями, як колективізм і взаємодопомога, дружба і людяність. Терміст нашого пятого цеху Петро Маленков, майстер цеху № 1 Микола Коваль, зварник Любомир Савченко та багато інших, увесь завод, усе місто, вся країна — це я і мої товариші, радянські люди. Друзі і товариші. Так є і так повинно бути. Так буде завжди.

І. КРОПИВКО,
стропальник цеху № 5
головного заводу Світловодського виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія».

У ПРАЦІ

ПОСЕРЕД робочої зміни в електромашинному цеху не побачили людини, не зайнятої ділом. І поспіху, метушливості не побачили, не почули суперечки. Для колективізму просто немає підстав.

Але не в цьому суть. У колективі цеху панує атмосфера справді творчої праці, тут і ветерани, і вчорашні учні професійно-технічного училища спільно розв'язують одну проблему — як найраціональніше використувати матеріали і найпродуктивніше — кожну хвилину робочого часу.

Вперше повели про це мову ще торік, у дні обговорення проекту нової Конституції СРСР. Робітники, зв'язавши всі реальні можливості, вирішили переглянути виробничі норми.

Напередодні річниці нової Конституції СРСР колектив нашого цеху знову став ініціатором перегляду виробничих норм. Економісти підрахували, що підвищення продуктивності праці дає змогу за рік заощадити 7758 карбованців. Тепер почався новий етап боротьби за економію та берливість у великому й малому.

Комсомольці і молодь не відставали від своїх наставників. Вони зарахували до свого колективу Михайла Громова, одного з героїв «Спартак», який загинув смертю хоробрих у боротьбі з фашизмом. І тепер він, незримий, щодня поруч молоді, в цеху.

Щодня в табельній проти його прізвища ставлять вісімку, а майстер відмічає: норму виконано. Заробітну плату Михайла Громова комсомольці перераховують до фонду миру.

Ремонтний цех має свою специфіку. В один період аж надто багато роботи, в інший — мало. Така нестабільність інколи заважає виконувати місячні завдання. Та якщо раптом розв'язали руки (це ж, мовляв, не від нас залежить), то тепер почали настійніше шукати виходу із становища, коли трапляються якісь неув'язки.

У нашому цеху працює багато заслужених працівників. На їхніх славіях трудових традицій виховується молодь. І особливо радує комуністів те, що кожного року в партійну організацію цеху приходять кращі комсомольці. Так, активістом серед епілачів був Олександр Тарасенко. Інші молодий комуніст таку ж активну участь бере в житті партійної організації цеху. Недавно кандидатом у члени КПРС став групкомсорт Сергій Нікітін, прикладом у праці, в громадському житті, в побуті є комсомольці Володимир Дубина та Володимир Булгаз. А їхні товариші по силі Станіслав Боровиченко, слюсар по ремонту електрооблад-

нання в локомотивах, успішно справляється і з обов'язками депутата селищної Ради народних депутатів.

Звичайні слюсари, працівники цеху, творці. А скажіть, де, в якій капіталістичній країні працює рядовий робітник, переростає у творця, стає внутрішньою потребою людини? Це можливо тільки в соціалістичному суспіль-

стві, при Радянській владі, де кожен робітник чи колгоспник знає: крок уперед — крок до комунізму, зробив сьогодні більше — зробив більше для свого народу.

В. ОСТАПОВ,
майстер електромашинного цеху Знаменського локомотивного депо.

На фото: С. БОРОВИЧЕНКО.
Фото В. ГРИБА.

У НАВЧАННІ

У 660 загальноосвітніх школах нашої області щодня за парти сідають 164 тисячі учнів. Великі, світлі приміщення, гарно обладнані навчальні кабінети, спортивні зали — все для них, дітей, єдиного привілейованого класу нашої країни.

Жовтнева резолюція відкрила широкую дорогу освіті. Наша нова Конституція юридично закріпила вимогу стрімкого часу комуністичного будівництва — дати обов'язкову середню освіту молоді.

Щоранку я біжу до своєї школи. Щоранку впливаюся у веселий потік учнів, що теж поспішають вчитися. І це так звично, так буденно. Ми навіть не можемо уявити собі, що може бути по-іншому.

У нашому великому Радянському Союзі немає жодного хлопчика чи дівчинки шкільного віку, які б не ходили до школи. В Москві і в Києві, в холодній тундрі і коло теплого Чорного моря, в маленькому селі десь у Сибіру і в нашому Новоархангельську всі діти вчаться. В усій країні.

Ще в молодших класах ми читали, як жили в наш час ровесники у царській Росії. Діти робітників та селян не мали змоги вчитися, бо з дитинства йшли гнути спину на багатіїв, щоб якось прожити. Дівчатка в нашому класі навіть плакали, коли ми читали оповідання Чехова про Ваньку Жукова і «Морозенко» Панаса Мирного. А з якою жалістю розглядали ми в підручнику літератури картину Перова «Трійка»... Трое дітей у лахмітті, змерзлі від зимової негоди і змучені від тяжкої, зосім не дитячої роботи, такими сумними очима позирали з картини на нас, радянських школярів. А ми дивилися на тих двох хлопчиків та дівчинку й дума-

ли: які ж бо щасливі сьогодні діти, якою ж щасливою стала колишня неписьменна, обділена царська Росія!

Тепер ми не тільки вчимося безплатно, а й підручники отримуємо за рахунок держави.

Я часто бачу по телевізору, як страйкують робочі люди в капіталістичних країнах. Нерідко на екрані серед дорослих вчимося і дитячі фігурки. Нам розповідають учителя, що дуже багато дітей на Заході не можуть ходити до школи. А ми, радянські діти, маємо все: школи — щоб вчитися, піонерські табори — щоб розумно відпочивати.

Святу Жовтня ми, піонери, можемо рапортувати: на турботу держави відповідаємо хорошими, міцними знаннями.

Наш клас у навчанні визнано кращим по школі. Ми пишаємося своїми відмінниками: Сашею Садієм, Валерією Артемом, Тамілою Шепетого.

Сьогодні свято. У класах крокують і тисячі школярів. Радісних, щасливих школярів Країни Рад.

Саша ГОЛОБОРОДЬКО,
учень 7 «Б» класу Новоархангельської середньої школи імені Островського, голова ради дружини.

ЖИТТЄВА позиція людини — це, на мою думку, основне питання, суть нашого буття. Воно полягає, певно, в тому, як людина ставиться до навколишньої дійсності: чи прагне активно, з комуністичних позицій впливати на неї, чи поведінка її споглядальна, пасивна.

На для красивого слівця скажу, що життєва позиція членів нашого комсомольсько-молодіжного колективу активна. Вона — у ставленні до роботи, до товаришів, до життя. Бо знаємо, що без нас не зародить нива, не виросте пшениця, не зеленіть смарагдово буряки. Ми пишаємося звичайним землеробом, прагнемо жити так, щоб випрездати його. Ось чому у змагаючій комсомольсько-молодіжній колективі району ми вибороли перше місце. Нашій бригаді одній з перших присвоїли високе звання колективу імені 60-річчя ВЛКСМ.

І я, і мої друзі Микола Сорочин, Іван Пономарен-

У БОРОТБІ

ко — власне, вся бригада — прагнемо заглянути в майбутнє, жити так, як житиме комуністичне суспільство.

Наведу цифру: 14800 нілограмів. Таку кількість пального та мастил бригада зекономила за десять місяців. Скільки днів ми можемо працювати на цьому паливі? Багато. За цифрою — бережливе, справді хазяйське ставлення до техніки, оміле її використання.

Тільки на ремонтах тракторів та інших сільськогосподарських машин ми заощадили близько 400 карбованців. Подовжилося життя техніки, збільшилась її віддача. На кожен еталонний трактор у бригаді вироблено 1757 гектарів умовної оранки, а середньозмінний виробіток становить 8,7 гектара.

Кращі яноті наших комсомольців: ідейна переконаність, творча ініціатива — справляють великий вплив на молодь, трансформуються в конкретні справи. Як раділи члени нашої бригади буйнонолосим пшеницям! Повад 41 центнер зерна над цим року кожен гектар озимого ціну. Та й цунров бурлики зародили

непогано: 330 центнерів зерна на круг вийшло.

Ми — радянські. І спосіб нашого життя — радянський. Прагнемо бути господарями на своїй землі, нам надає Основний Закон нашої країни. І ми живемо, як справжні господарі, — дружною, монолітною сім'єю. Буржуазні ідеологи намагаються переконати молодь світу, і радянську молодь зокрема, в безперспективності нинішнього існування, в тому, що техніка стає на такий рівень, коли для ініціативи окремої людини немає місця. Ми добре розуміємо їхні домагання. Вони — в тому, щоб пригасити класову свідомість і тим самим відвернути молодь від пролетарського інтернаціоналізму, від боротьби юнаків і дівчат поневолених країн за своє визволення. Тому-то ми поважено прагнемо активно впливати на життя, робити його красивішим.

Одна з теорій буржуазних ідеологів — твердження про антагонізм, суперечності між батьками і дітьми. Про який антагонізм іде мова? Діти наші вибороли нам щасливе життя в роки революції та громадянської війни, батьки наші захистили його під час Великої Вітчизняної війни. Ветерани праці є для нас азирцем, на них ми рівняємо свої кроки в житті. Разом з комсомольцями працюють члени партії — бригадир Анатолій Лапа, тракторист Анатолій Полонський та інші. Ми вдячні їм за турботу, за те, що діляться з нами, молодими, своїм досвідом.

Революція не кінчилась. Почае нашими дідами закріпили наші батьки. Справа батьків продовжуємо ми — нинішнє покоління.

А. ОЛІНИЧЕНКО,
групкомсорт комсомольсько-молодіжного колективу колгоспу «Дружба»,
Новоукраїнський район.

На фото: новий корпус Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування.
Фото В. ГРИБА.

СВЯТКОВИЙ
ТЕЛЕТАІППОПЕРЕДУ
ГРУПКОМСОРГ

Наші помисли, горіння наших сердець, наша ударна праця — святу Великого Жовтня! Під таким девізом живуть і трудяться члени комсомольсько-молодіжного колективу творинників колгоспу імені XX з'їзду КПРС Бобринецького району. Від кожної корови вони наділи понад три тисячі кілограмів молока. Групкомсорт молочнотварної ферми Володимир Міщенко наближається до чотиритисячного рубежа.

КОЛЕКТИВ
БЕРЕЖЛИВИХ

Віра Кишлян, Любов Пилипенко, Тамара Середа, Надія Портнова — дівчата з комсомольсько-молодіжної бригади Кіровоградського виробничого швейного об'єднання, яку очолює Ніна Харитоніана Настояща. Місць тому комсомолки виконали свою трудову трирічку, а з п'ятирічним планом дали слово справитись до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна. На честь 60-річного ювілею ВЛКСМ відпрацювали робочий день на заготовленні матеріалів.

ЗА КРОК
ДО УСПІХУ

Портрет молодого комуніста, члена комітету комсомолу Кіровоградського заводу радіовиробів Володимира Рябенка занесено на обласну Дошку пошани. Володимир очолює бригаду регулювальників радіотелеапаратури, показує прикладі ударної праці. Очолюваний ним колектив виконав чотирирічне завдання ще до Дня Конституції СРСР. Доробок бригадира — 4,9 планового завдання п'ятиріччя.

ВІД ЧОТИРЬОХ
ДО П'ЯТИ

Нещодавно подруги цю ро вітали доярку колгоспу «Мир» Гайворонського району Наталію Рогожину з великою перемогою у праці: на честь 61-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції вона наділа від кожної корови по чотири тисячі кілограмів молока. Рік ювілею Ленінського комсомолу для працюючої дівчини став щедрим на трудові здобутки. Вона мріє про подолання п'яти-тисячного рубежа.

ДО ФОНДУ МИРУ

Комсомольська організація комбикормового заводу, що в Компаніївці, нечисленна, але справля, які роблять юнаки і дівчата, викликають до них повагу. Нещодавно на зборі комсомольці вирішили відпрацювати дві ударні зміни, а зароблені кошти перерахувати до фонду миру.

Відпрацювавши першу зміну, секретар комсомольської організації заводу Леонід Колтунов, майстер цеху Олександр Плис, електрик Анатолій Медяник та інші товариші вийшли на другу, ударну. Трудилися з натхненням. Якщо у звичайні дні молодь виготовляла 50 тонн комбінованого корму, то в ударні зміни — 65—75 тонн.

Ударна праця — дарунок молоді 61-ї річниці Великого Жовтня.
Л. МАЛЯР,
лаборантка Компаніївського комбикормового заводу.

1.

Синя птиця весни. Повільно розходяться візирі, обіч важкі крила металевих дверей на п'ятому поверсі третього механоскладального цеху «Червоної зірки». Світанок склито голубими клепками неба квадратні шибки високих цехових вікон. «Як тоді, — примружується Юрко Величко, — як дванадцять років тому. Навесні. Коли я вперше переступив поріг проходної...»

— Як тебе звали, хлопче? — чується йому з даліни дванадцятирічної давності.

— Юрком.

— А мене — Іван Петрович Казмерук. Після школи?

— Атож, закінчив десяти. Маю атестат зрілості.

— Це — тільки метрика, — усміхається майстер

І якщо в перші свої трудові місяці Величко за зміну ледве наробував 200 ланцюгів для складання з'єднань, то нині ця цифра перевищила за тисячу.

До речі, працюючи на заводі, він самотужки освоїв професії токаря, фрезерувальника, радіальника та наладчика.

3.

Зелена птиця літа. Цього горічний червень для Ю. Величка був особливим і пам'ятним. У розмаїтті зелених дерев та барястих квітів розцвізав хвилюючий день у житті молодого червонозоріаця, коли його приймали в партію.

Рекомендацію давали завоком комсомолу, майстер Г. М. Ткаченко та кадровий робітник В. С. Ломакін...

згасаючим запалом. Бригада виконує щомісячні виробничі норми в середньому майже на 200 процентів. І це переростає в повсякденну необхідність творчої напруги колективу.

5.

Золота птиця осені. Багряне, жовтаве, оранжеве й коричневе листя наліплюється на потемнілі шибки цехового вікна. Вітер господарює на заводській території, обтрушуючи поріділі крони дерев. Блискучим пропеларом крутиться хрестолина проходної. Юрко Величко звичним рухом показує перепустку вахтеріві і прощує на автобусну зупинку.

Ні, зараз він поспішає не додому. Точніше, додому, але не до себе, а до

своїх роботи. Саме в ній він розкривається, як у чудовій, негасливій пісні.

6.

Як у чудовій, негасливій пісні, в біографії молодого комуніста, Юрка Величка є свій заспів і світла мелодія. Цей заспів — «Червона зірка», без якого він сьогодні не уявляє власного життя. Завод його гартував і окрилював. Він йому подарував (це вже — світла мелодія!) першу любов. Саме тут Ю. Величко зустрів свою майбутню дружину Марію, яка нині працює в корпусі № 90.

7.

Біла птиця зими. Сніг за широкими шибками цехового вікна навіває пухна-

ВОНИ
ВИКОНАЛИ
П'ЯТИРІЧКУ

разу ж: — Микола Івановичу, перебої із штуцерами.

— Та ти хоч би спершу спитав, як мені спалося, — добродушно усміхається майстер.

— А як вам спалося? — спокійно перепитує бригадир.

— Добре, Юрію Івановичу. Дуже добре.

— А мені не дуже.

— У чому ж річ?

— Та знову снилося, що будемо тягнути гумочку через нестачу кутової муфти. Капосний сон.

— Усе жартуєш.

— Які там жарти. Ви, будь ласка, вже потурбуйтеся.

— Ну й настирливий же ти.

— Така вже моя посада.

І справді, за спокійною зовнішністю молодого бригадира тамується неспокійна і вперта вдача організатора і виконавця. О сьомій ранку (зміна починається о пів на восьму) він уже на своїй дільниці. Адже від того, як ти сплануєш день, залежить результат не тільки твоєї праці, а й праці всього колективу. Який, до речі, працює у дві зміни. Тож і завантажувати людей потрібно щодоби двозмінно.

Юрко Величко живе задумами завтрашнього дня, і кожен його день починається з дороги.

8.

Кожен його день починається з дороги до моти, до людей. До цього зобов'язують обов'язки бригадира, довіря комсомольців, які обрали Юрка Величка комсоргом дільниці, членом цехового комсомольського бюро.

Звичайно, на перший погляд у складанні ланцюгів і гідромасгистраль високого тиску для червонозоріацьких сівалок мало романтики. Але, як каже Ю. Величко, романтика починається там, де починається байдужість до своєї професії, де пробуджується потяг до улюбленої справи. В цьому — суть сьогоденного молодого робітника.

І саме таким бачу я комуніста, скромну, щирю людину — Юрія Величка. Він не любить красивих жестів і не вміє говорити красивих слів, але життя його — позакордонне й цікаве. А отже, й красиве.

* * *

Він не може похвалитися тим, що прочитав усі томи Жоржа Сіменона і знає напам'ять «Війну і мир» Льва Толстого. У нього на столі лежать гонимі підшивки (читані й перечитані) журналів «За рулем» і «Техніка — молодіжний». По-хлоп'ячому соромлячись, він признається, що дуже любить саме ці часописи. І що кохався в техніці. Це — не хоббі, не тимчасове захоплення. Це — покликання. Без якого я не уявляю бригадира слюсарів-складальників з механоскладального цеху № 3, молодого комуніста Юрія Величка.

В. ГОНЧАРЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

ВІТРАЖІ
ЦЕХОВОГО
ВІКНА

Прекрасна людина в бою за Батьківщину. Прекрасна воля в стражданнях і в смерті за неї. Але найсвітліша і краса її в труді.

О. Довженко.

Казмерук, — а паспорт самостійного життя отримав, коли складиш екзамени на трудовий атестат.

Кроки розсипаються по чазуних плитах, мов кілька дозвелезного ланцюга, виміряти який можна хіба що десятками кілометрів і сотнями гарячих, напружених зміни, коли на дільниці упаковки глухого ящика комби хвилина відлічує удари, мов пульс могутнього кричавого організму заводу.

«То тільки здається перших, що рубати ланцюг — немудра штука — усміхається Юрко, — а насправді тут теж є свої професійні «секрети». Але найголовніше — мабуть, досвід».

Він іде нехитовно ходою, засунувши руки в кишені і трохи сутулячись, ніби соромлячись свого високого зросту. Зовсім поруч, за близькими кабінками, спалахує сліпучим вогнем електрозварка. І тоді тіннь синьої птиці дзелокої весни пролітає над метушливими карами, гуркотливими конвейєрами, токарними й фрезерними верстатами.

Він прямує до свого робочого місця і думає: «Все-таки у мене чудова професія».

2.

Чудова професія — та, яку по-справжньому любив. Юрко Величко востан у свою спеціальність, наче глибинний корінь у родючий ґрунт. Він її відчував, як письменник відчував слово, як художник відчував фарбу.

Працює він швидко й ритмічно. Ненавче у добра нагенованого спортсмена, у Юрка Величка відпрацьовано кожен жест, кожен рух. І це відразу впевне в око, коли слюсар складає гідромасгистраль для посізнних машин. Два шланги, три штуцери і кутова муфта з'єднуються в деталі за п'ять операцій, які треба виконувати лише вручну. І саме вручну їх необхідно випробувати під тиском у 120 атмосфер. На асю «процедуру» Ю. Величко витрачає не більше семи хвилин дорогоцінного часу.

Між іншим, за три роки, впродовж яких він очолює бригаду слюсарів-складальників, у їхньому невеликому колективі склалася добра традиція, що сама собою вилилася в девіз: «На суворому обліку кожна робоча хвилина не тільки твоя, а й твоя твоя твоя по роботі».

І, мабуть, через це бригада Ю. Величка нагадує міцний разок живих ланок, де кожен відповідає не тільки за себе, а й за роботу іншого.

4.

Роботу іншого члена колективу може виконувати кожен слюсар-складальник Ю. Величка. В будь-яку мить досвідчений Борис Гончаренко підмінить комсомольця Василя Муляка, а ветеран бригади Павло Платонович безродченко — молодого робітника Раїсу Дяченко.

Шість пар незомних і розумних рук гортають свої трудові будні з не-

Володимира Тимофійовича Кравченка. Так, саме до того, хто кілька років тому працював у їхній бригаді. Потім тяжка недуга прикувала робітника до ліжка, і довелось йому піти з рідного підприємства з коротким записом у трудовій книжці: «через інвалідність».

Та всі ці роки товариші по роботі його не забувають, не обходять увагою. І в цьому теж криється добра традиція бригади Ю. Величка.

«Треба квітів захопити старому», — міркує Юрко.

— Будь ласка, букет хризантем, — звертається він до лїтньої квітничарки.

— Прощу. На побачення, молодий чоловіче?

— Звичайно. Хороша людина чекає на мене.

— Осінні квіти кожному зігріють душу, — замислено додає жінка, і Ю. Величко несподівано каже:

— Товариші у нас хворі. А квіти?.. Він їх дуже любить...

Пізно ввечері Юрко широко розчиняє двері своєї оселі і нараз відчуває, як його шию обхоплюють теплі рученята шестирічної Світлани і чотирирічного Сашка. Вони напередбій розпозідають щось усміхненому батькові, і нарешті всі разом заходять до світлиці.

Жаль, він сьогодні припінився і не зможе заглянути у свою домашню майстерню, де зберігається нехитрий інструмент: точильце, пилочки, стамески, рубанки тощо. Адже навіть після зміни його неспокійні руки про-

● ІДЕМО В РЕВОЛЮЦІЮ ДАЛІ

Ні, його біографія починається раніше, ще задовго до дня народження. Бо він, це всі ті, хто був перед ним, хто залишив після себе теплий для когось...

...Бандит розмахується сокирою, і ось уже гостре лезо над самісінькою головою хлопця. Він відсахнувся і вдарив скарпачею рукою по топорішці. Сокира відлетіла, бандит заволнав:

— Твоє щастя тільки на мить, голодранцю! А хазяйном тобі не бути ніколи.

А йому у відповідь:

— Істинно багатий тільки той, хто все, що має, віддав іншим — чесним і добрим.

Вранці, розповідаючи про цей випадок сільському Левкові Крохмальному.

новітні Прокопа Назаровича: «Він сівте хліб, і буде те найбагатшим, віддавши його людям». Нагадав біля обеліска росіянишу А. В. Грізнову, який у березні загинув тут, визволяючи своє село від німечко-фашистських загартників теж із Золотою Зіркою на офіцерській гимнастерці...

Найбагатші люди... Так, це вони — перші комсомольці разом з сількором Левком Крохмальним, це Інокім Назарович Цимбалюк і його побратим з «Абхазії». Це — Грізнов і Луценко. І всі ті, хто пішов за ними, взявши прапор їхньої слави в свої руки і продовжив червону біографію Сухого Ташлика.

«Який же наш рядок у тому літописі?» — подум-

ОКРИЛЕНІСТЬ

(із блокнота журналіста)

комсомолець просить опісля прикмет бандита в газеті. Той обіцяє і тут же заохочено каже:

— Це ти здорово придумав про багатство. Я так і в донесі зазначу.

— А ти не боїся? Можуть і тебе підстерігти.

— Хай вони нас обляють. Завтра вся округа буде знати їхні імена. А газета для них страшніша чекістів.

Сількор через кілька днів не стало, але всі тепер вірили його провиддю: «Великі голодранці будуть такі мільйонерами, бо віддали все іншим...»

А потім ті слова повторив перший голова сукоташанського колгоспу «Червоний господар» Інокім Назарович Цимбалюк. Це тоді, коли залишив своє певничене поле і йшов захищати рідну землю від фашистів. Повторив і додан:

— Це великий гріх — відірвати людину від селятського поля — плекати хліб. Але я й бісом стану, аби зупинити ката... А хліб всеодно достигає, виростає знову і достигає. Бо наші діти знають, де їхні найто рожки скарбів.

Став хлібороб санітаром на теплоході «Абхазія», рятуючи за кожний рейс по двісті—триста поранених. І лікар Ольга Дімітрівна не могла не піти з ним:

— Така сила може бути тільки в людині, яка боляче любить свою землю.

Йшов до Севастополя де найбільша лавина воєнних... І не повернувся Інокім Назарович в Сухий Ташлик. Не стало іще 179 його однокласників. А полковник О. М. Луценко, який приїхав у рідне село Героєм Радянського Союзу нагадував всім слова:

ки завітнував себе Володимир Рибачок, задивляючись на портрети своїх славних земляків, що обрамлені святковими стрічками біля сільського Палацу культури. Завітнував і думав про ровесників.

Про братів Василя та Івана Бушинських, про Петра Володимура, інших своїх друзів з тракторної бригади рідного колгоспу, які тепер вирощують трьохсоттисядовий урожай хліба.

Це вдвічі більше, ніж на ниві Прокопа Назаровича. Бо інший час. Бо ми пішли далі... А якби був живий Левко Крохмальний, якби врятувався від бандитського тесака? Сількор неодмінно написав би у святковій дні саме про нього — одного з наймолодших комуністів колгоспу «Дружба» Володимира Рибачка, який ось уже десяти рік сіє і живуче, оре, доглядає свою ниву, беручи в неї найбільші щедроті. От хто найбагатший тепер в Сухому Ташлику! Молодий гвардієць п'ятирічки виходить на святкову сільську площу, і піонери задивляються на його нагороду — орден Трудового Червоного Прапора, медаль Лауреата премії Ленінського комсомолу, інші відзнаки за працю.

— Хто буде прапороносцем? — школярі чекають найбільш урочистої хвилини.

— Та він же. Володимир Рибачок.

Кричалися знамена, під якими стояли багаті і нісасні люди — Володимири, брати Бушинські, Рибачок і Левко Крохмальний. Стояли прапороносці революції, яка продовжується.

М. ШЕВЧУК.

Село Сухий Ташлик, Вільницького району.

За мир!

Я хотів би, щоб на нашій землі множилися загони бійців творчої праці і красне слово. Щоб вивчали заповіді бої на спортивних майданчиках міжнародних змагань.

Хай з кожним днем зростає на нашій прекрасній планеті наймогутніша, найгуманніша і найпотрібніша зброя — мир!

Е. КУЧУГУРНИЙ, пропагандист комсомольського політгуртка колгоспу імені Чарнаєва Бобринського району.

За свободу!

Свобода — це знати, що у тебе є улюблена робота, хороші, надійні дру-

зі, що завтрашній день буде не менш прекрасним, ніж сьогоднішній. Свобода — це знати, що ти потрібен країні, народові, що ти рівний серед рівних, що ти, звичайний робітник, можеш стати членом уряду.

Я хочу, щоб усі люди земної кулі мали стільки свобод, скільки маємо ми, щоб жили так вільно й радісно, як живе Радянський Союз!

Дмитро КОВАЛЬ, токарь Гайворонського тепловозоремонтного заводу.

За рівність!

Думкою в ці святкові дні — в сонячній Гавані. Незабутні враження психізації з XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів на Кубі.

Наскадом іскрометних танців розгортається концертна програма народного ансамблю танцю «Колос» Кіровоградського Палацу культури імені Жовтня, яким керує В. М. Слободенюк.

На фото: на передньому плані — учасники «Колоса» Тетяна ПІСЧУРНИКОВА, Надія ДЗЮБА, Олена ЧИЧА і Тетяна ЧОРНА.

Фото В. ГРИБА.

ВІВТОРОК, 7 ЛИСТОПАДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.45 — Москва. Красна площа. Військовий парад і демонстрація трудящих, присвячені 61-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції. По закінченні — святковий піонерський концерт. 13.00 — «Наша біографія». Рік 1917-й. 14.10 — Д. Шостакович. Ораторія. «Пісня про Леніна». 14.55 — Телефільм «Порядак у комісаріаті». 16.05 — «Жовтень». Поетична композиція. 16.35 — Концерт молодих артистів балету. 17.15 — «Пісні воєнних років». 17.35 — Фільм «Людина з рушпидею». 19.05 — «Голубий вогник». 21.00 — Репортаж про військовий парад і демонстрацію трудящих, присвячені 61-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції. 22.15 — Продовження «Голубого вогника». 23.30 — «Кіровоградщина — жовтнева». (Спеціальний інформаційний проєкт «Кіровоград»).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.45 — Військовий парад і демонстрація трудящих, присвячені 61-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції. (Кіно). Репортаж про закінчення фільм-концерт «Мішана міста». 13.30 — «Жовтневий сурмиз». Поетична композиція. 13.50 — «Сонячне коло». Концерт дитячої художньої самодіяльності. 14.20 — Фільм «Тимур і його команда». 2 серія.

15.25 — Виступає Державний академічний ансамбль танцю УРСР імені П. Вірського. 16.20 — Док. фільм «Розум, честь і совість нашої епохи». 17.30 — Музичний фільм «Веміні Артеку». 18.00 — Програма мультфільмів. 18.40 — Вечір майстрів мистецтв Державного академічного театру опери та балету Української РСР імені Т. Г. Шевченка. 19.40 — Док. телефільм «Сміло ми в білі підемо». 20.00 — «Вісестування на льоду». Виступи краєвих фігуристів ЄРСР. 20.50 — «На добраніч, діти!» Мультфільм «Діти малюють Жовтень». 21.00 — Репортаж про військовий парад і демонстрацію трудящих, присвячені 61-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції в Москві. 22.15 — Художній телефільм «Человічий астратор Трохим Глушкоч».

СЕРЕДА

8 ЛИСТОПАДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — Новини. 8.20 — Гімнастика. 8.40 — «Ватківщина моя». Вірші радянських поетів у виконанні школярів. 9.10 — Док. фільм «Шлях до щастя». 10.00 — «Веселі нотки». Виступ юних вокалістів. 11.00 — «Трудівники промисловості» — лауреати державних премій СРСР 1978 року. 12.00 — Концерт Державного академічного оркестру імені М. Олександровича. 12.45 — Фільм «Хлопчик звали капітаном». 14.10 — «Лауреати». Державних премій СРСР 1978 року в галузі літератури, мистецтва і архітектури. 16.45 — Вокальний концерт.

СВЯТКОВІ ТОСТИ

дентів на Кубі. Кожна зустріч у клубі радянської делегації запам'яталася, як сторінки цікавої книги. Яким зрозумілим став мені лозунг комуністів світу: «Пролетарі всіх країн, єднайтеся!»

Мій перший тост сьогодні — за рівність трудового народу на всій планеті.

А. ЯСИНСЬКИЙ, водій автомашини радгоспу «Шарівський» Олександрійського району, учасник XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів на Кубі.

За дружбу!

У сім'ї єдиний, дружній, міцний, як граніт, ми живемо, працюємо, творимо. В сім'ї єдиний ми прискорюємо будівництво комунізму. В сім'ї єдиний — щастя сьогодення.

За дружбу і за щастя всіх народів — джерело могутності і процвітання нашої рідної Батьківщини — я проголосую сьогодні святковий тост. Катерина КАРАСЬОВА, вчителька Аджамської середньої школи. Кіровоградський район.

За братерство!

Ми ніколи і нікому не дозволимо зазіхнути на здобутки Великого Жовт-

ня. Кривавий ворог підняв, було, меч на те, що у важкій борні завойовано робітниками та селянами, на суть життя радянської людини — Радянську владу.

Нас легіон, нас єднає радянське братерство. Воно вело нас на таран з героїчними літаками, кидало грудьми на ворожі дзоти, піднімало одного проти взводу, роти противника. Плече товариша, друга, брата додавало сили в бою, снаги до перемоги. Хай живе братерство всіх синів нашої неосвяченої країни!

О. БОРОВКОВ, Герой Радянського Союзу.

За щастя!

Я тільки-но зняла з себе весільне убрання, тільки-но затихли сповнені любові до нас, молодят, есільні тости... Щастя, таке дороге, таке потрібне кожній людині і таке можливе на нашій вільній землі, — ось воно, зі мною.

Щастя... Хай буде воно з усіма, хай кожному стане незмінним супутником у житті.

Наталя БіЛОВА-БУР'ЯНКО, вихователька дитячого садка села Малогодолового. Доловський район.

О. Пахмутової на слова М. Добровольця «Вітчизна». 17.00 — «Клуб кінополювання». 18.00 — Новини. 18.20 — Мультфільми. 18.50 — «На арені цирку». 19.35 — «Загублені гості Москви». 19.55 — Телеклуб мініатор «13 стільців». 21.00 — «Час». 21.30 — Концерт артистів естради. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Світло Радянська Україна». Спеціальний інформаційний проєкт «Вісті». 10.40 — «Славлю мою Радянську Батьківщину». Концерт. 12.05 — Фільм для дітей. «Вся справа у братові». 13.20 — «Пітер-пекет». 14.25 — «Цирковий проєкт». 15.20 — «Карусель пісень». 16.20 — Фільм «Щедрий вечір». За твором лауреата Ленінської премії М. Стелімаха. 17.25 — Док. телефільм «Степовики». 17.55 — Концерт Державного заслуженого Українського народного хору імені Г. Верьовки. 19.00 — «Вісті». 19.30 — Фільм «Квартет Гварнері». 1 серія. 20.45 — «На добраніч, діти!» «Час». 21.30 — Фільм «Квартет Гварнері». 2 серія. По закінченні — новини.

ЧЕТВЕР

9 ЛИСТОПАДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика. 8.55 — Мультфільми. 9.25 — Художній телефільм для дітей. «Фантазія Веснухін». 1 і 2 серії. 16.05 — «Золоті Зірні України». Кіноарис. 16.20 — «Камієрний концерт». 16.50 — «Україна — ВАМУ, Сибіру, Далекому Сходу». Репортаж з Олександрійського заводу підводно-транспортного устаткування. (Кіровоград на Республіканському телебаченні). 17.05 — Док. телефільм «Людина на злітній смузі». (До 90-річчя з дня народження академіка А. М. Туполева). 18.00 — «До Дня радянської міліції». Виступ заступника начальника УВС обласного підполковника міліції В. К. Розумовського. (К-д). 18.15 — «Ленінський університет міліції». 18.45 — О. Ганзунов. Сюїта з балету «Порінок». 18.55 — «Подвиг».

19.25 — Г. Горбовицький. «Наказ номер один». Телевистава. 21.00 — «Час». 21.30 — «До Дня радянської міліції». «Адреси молодих». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 14.50 — «По Сибіру і Далекому Сходу». Кінопрограма. 15.15 — «Вірші і пісні В. Лебедєва-Кумача». 16.00 — «Мамині школи». 16.30 — «Об'єкти». 17.00 — Концертний зал телестудії «Орні». 18.00 — «Завжди напоготові». Змагання юних вокалістів. 18.30 — Концерт сестрант-симфонічного оркестру Українського телебачення і радіо. 19.00 — «Вісті». 19.30 — Док. телефільм «Всесвіт Івана Куземки». 19.45 — «Завжди з піснями». Концерт учасників художньої самодіяльності. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — «Говориш Любоні». Вистава. У перерві — новини.

П'ЯТНИЦЯ

10 ЛИСТОПАДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика. 8.55 — Г. Горбовицький. «Наказ номер один». Телевистава. 10.30 — «У світі тварин». 11.30 — «Хореографічний мініатюр». 11.40 — «Кілівний епіан». Історія. 8 клас. 12.10 — К. т. Дія дітей. «Світний дзвіночок». (К-д на Республіканському телебаченні). 12.30 — Концерт. присвячений 60-річчю ВЛКСМ. 15.55 — Програма, присвячена Дню радянської міліції. «Закон і ми». 17.00 — «Шахтарські горизонти». 17.20 — Кінопрограма «10 країн рідних». 18.00 — Новини. 18.15 — К. т. «Партійне життя». «Звіт і вибори — обліки зростання». Виступ завідувача відділом організації обкомів Компарції України В. Д. Бабія. (Кіровоград). 18.35 — «День за днем». (Кіровоград). 18.45 — К. т. «Народна творчість» (К-д). 19.15 — «Сьогодні — День радянської міліції». Виступ міліції внутрішніх справ СРСР М. О. Шолохова. 19.30 — Концерт, присвячений Дню радянської міліції. (21.00 — «Час»). По закінченні — новини.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП Кіровоград-50, вул. Пуначерського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35; відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

(Наступний номер «Молодого комунара» вийде 11 листопада).

Редактор М. УСПАЛЕНКО.